Dosar nr. 2-1773/26
(nr. electronic al dosarului: 2-26014979-12-2-09022026-1)

HOTĂRÂRE
In numele Legii

14 mai 2026 **mun. Chișinău**
Judecătoria Chișinău (sediul Centru)
Instanța compusă din:
președintele ședinței, judecătorul Ceban Alexandru
grefier Griniuc Dorina

examinând în ședință de judecată publică, în sediul instanței, acțiunea la cererea de chemare în judecată înaintată de Timofti Veaceslav, împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova, intervenient accesoriu Procuratura Generală a Republicii Moldova cu privire la constatarea încălcării dreptului la examinarea în termen rezonabil a cauzei și încasarea prejudiciului moral,

c o n s t a t ă:

1. La data de 09.02.2026, potrivit ștampilei de intrare aplicate pe cerere, reclamantul Timofti Veaceslav a depus cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova, cu participarea Procuraturii Generale a Republicii Moldova în calitate de intervenient accesoriu, solicitând constatarea încălcării dreptului la examinarea în termen rezonabil a cauzei referitoare la demersul executorului judecătoresc V*****, înregistrat la Inspectoratul de Poliție Criuleni la 24.12.2020, privind tragerea la răspundere penală a debitorului Ștefan Timofti pentru neexecutarea documentelor executorii nr. 2-1079/18 și nr. 2-73/18, încasarea sumei de 20 000 lei cu titlu de prejudiciu moral și compensarea cheltuielilor de judecată.
2. În motivarea acțiunii, reclamantul a arătat că urmărirea penală nr. *****a fost pornită la 29.04.2021, în baza art. 320 alin. (1) din Codul penal, în legătură cu neexecutarea hotărârii Judecătoriei Criuleni nr. 2-73/18 din 19.04.2018. Ulterior, la 04.01.2023, a fost pornită cauza penală nr. *****, privind neexecutarea hotărârii aceleiași instanțe nr. 2-1079/18 din 01.07.2019. Cele două cauze au fost conexate la 06.01.2023, sub numărul *****.
3. Reclamantul a invocat încetarea urmăririi penale la 31.05.2023, menținerea acestei soluții de către procurorul ierarhic superior la 21.07.2023 și anularea ambelor ordonanțe prin încheierea judecătorului de instrucție din 09.02.2024. A mai indicat că, după reluarea urmăririi penale, procurorul a dispus la 01.06.2024 scoaterea debitorului de sub urmărire penală și clasarea cauzei, soluție menținută prin ordonanța din 29.04.2025, dar anulată în procedura controlului judiciar prin încheierea din 20.06.2025, rămasă în vigoare în urma examinării recursului procurorului la 12.12.2025.
4. În esență, reclamantul a susținut că perioada scursă de la sesizarea din 24.12.2020 până la depunerea acțiunii, de peste cinci ani, depășește termenul rezonabil, că investigația nu prezintă o complexitate deosebită și că nu a contribuit la prelungirea ei. A criticat insuficiența verificărilor privind ambele episoade de neexecutare, evaluarea plăților parțiale și lipsa verificării posibilităților reale ale debitorului, despre care afirmă că locuiește în Germania și dispune de resurse financiare. A arătat că demersurile și plângerile sale urmăresc obținerea unei reacții efective a autorităților și executarea hotărârilor pronunțate în favoarea sa.
5. Reclamantul și-a întemeiat solicitarea de despăgubire pe Legea nr. 87 din 21.04.2011 și pe garanțiile procesului echitabil, invocând suferințele provocate de durata procedurii,

incertitudinea persistentă și lipsa unei soluții finale. În susținerea poziției sale a prezentat actele de urmărire penală, hotărârile pronunțate în procedura controlului judiciar, sesizările adresate autorităților și actele referitoare la verificarea disciplinară a conduitei procurorilor. Înscrisurile depuse suplimentar cuprind și solicitări de urgentare a urmăririi penale și de trimitere a cauzei în instanța de judecată.

6. Ministerul Justiției, prin referința prezentată, a solicitat respingerea integrală a acțiunii. Pârâtul a susținut că Legea nr. 87/2011 privește durata unei cauze în ansamblu, fără a institui un mecanism de reparare pentru fiecare cerere sau plângere examinată în cadrul acesteia. A invocat limitele competenței instanței civile în raport cu verificarea actelor organului de urmărire penală și a procurorului, precum și jurisprudența referitoare la plângerile examinate potrivit art. 313 din Codul de procedură penală.

7. Referința conține și afirmația că nu ar fi fost pornită o cauză penală. Totodată, pârâtul a anexat raportul Procuraturii Criuleni, Oficiul Principal, din 04.05.2026, care descrie pornirea, conexarea și reluarea urmăririlor penale, soluțiile succesive și acțiunile efectuate. Raportul invocă necesitatea verificării posibilității reale de executare, plățile parțiale ale debitorului și solicitarea unor informații de la autoritățile germane. Concluzia autorului raportului este că acțiunea civilă urmează a fi respinsă.

8. În ședința publică din 14.05.2026, Ministerul Justiției a fost reprezentat de Nicolae Nigai, în baza procurii anexate. Reprezentantul a susținut referința și a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

9. Reclamantul nu s-a prezentat. Potrivit procesului-verbal al ședinței, instanța a adus la cunoștință parvenirea cererii reclamantului de examinare a cauzei în lipsa sa și, după discutarea acestei împrejurări cu reprezentantul pârâtului, a dispus examinarea în absența reclamantului. Articolul 206 alin. (1) din Codul de procedură civilă prevede că *„Părţile au dreptul să solicite instanţei judecătoreşti examinarea cauzei în lipsa lor şi remiterea copiei de pe hotărîre.”*

10. Reprezentantul Procuraturii Generale nu s-a prezentat în ședință. Intervenientului accesoriu i-a fost expediată la 24.02.2026, ora 09:58, citația pentru ședința din 14.05.2026, ora 09:30, la adresa electronică proc-gen@procuratura.md, împreună cu cererea de chemare în judecată și încheierea de primire. Aceste împrejurări rezultă din imprimatul mesajului electronic și din evidența Programului integrat de gestionare a dosarelor referitoare la citația nr. 1640687/24-02-2026, care identifică destinatarul, adresa sa electronică, data și ora ședinței, precum și expedierea prin e-mail.

11. Articolul 100 alin. (1^1) din Codul de procedură civilă reglementează comunicarea către autoritățile publice a actelor de procedură prin intermediul Programului integrat de gestionare a dosarelor și prevede că *„Actele de procedură expediate prin intermediul Programului integrat de gestionare a dosarelor se consideră comunicate.”* Potrivit art. 102 alin. (7), teza a doua, din același cod, *„Citaţiile şi înştiinţările expediate la adresa electronică înregistrată în Programul integrat de gestionare a dosarelor se consideră recepţionate.”* În raport cu datele concordante ale corespondenței și ale evidenței PIGD, Procuratura Generală a fost înștiințată legal despre locul, data și ora ședinței. Constatarea se întemeiază pe modalitatea de expediere și pe efectul prevăzut de lege, fără a presupune existența unei confirmări tehnice distincte de citire a mesajului.

12. În aplicarea regulilor comunicării electronice, Curtea Supremă de Justiție, prin decizia din 24.07.2024, dosarul nr. 2rc-52/24, pag. 4–6, a reținut relevanța extrasului corespondenței care identifică expeditorul, destinatarul, data, ora și actul anexat, precum și a lipsei unor mențiuni

de transmitere nereușită. În speță, datele PIGD confirmă expedierea la adresa înregistrată a autorității, fără a consemna o eroare de transmitere, iar citația a fost trimisă cu suficient timp înaintea ședinței pentru pregătirea participării.

13. În condițiile art. 205 alin. (4) și art. 206 alin. (5) din Codul de procedură civilă, neprezentarea reprezentantului intervenientului accesoriu, înștiințat legal, nu împiedică examinarea cauzei. Poziția organului care a instrumentat urmărirea penală este expusă în raportul Procuraturii Criuleni din 04.05.2026, prezentat de Ministerul Justiției și cercetat împreună cu celelalte înscrisuri. Procesul-verbal consemnează cercetarea probelor scrise, finalizarea examinării în fond și pronunțarea dispozitivului la 14.05.2026.

Aprecierea instanței

14. Examinând cererea de chemare în judecată, referința, explicațiile reprezentantului pârâtului și înscrisurile cercetate, instanța reține că acțiunea nu poate fi admisă, pentru considerentele ce urmează.

15. Conform art. 239 din Codul de procedură civilă, *„Hotărîrea judecătorească trebuie să fie legală şi întemeiată. Instanţa îşi întemeiază hotărîrea numai pe circumstanţele constatate nemijlocit de instanţă şi pe probele cercetate în şedinţă de judecată.”* Potrivit art. 130 alin. (1) și (2) din același cod, probele se apreciază în ansamblul și interconexiunea lor, fără ca vreuneia dintre ele să i se recunoască o forță probantă prestabilită. Aceste reguli se aplică inclusiv raportului prezentat în temeiul Legii nr. 87/2011.

16. Articolul 1 alin. (2) din Legea nr. 87/2011 stabilește că *„Aplicarea şi interpretarea termenilor din prezenta lege se fac prin prisma legislaţiei naţionale, a prevederilor Convenţiei europene pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale şi a jurisprudenţei Curţii Europene a Drepturilor Omului.”* Articolul 2 alin. (1) recunoaște posibilitatea solicitării constatării încălcării dreptului la judecarea sau la executarea în termen rezonabil și a reparării prejudiciului, în condițiile acestei legi și ale legislației procesuale civile.

17. În temeiul art. 4 alin. (1) din Legea nr. 87/2011, *„Sarcina probaţiunii lipsei de încălcare a dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărîrii judecătoreşti şi a lipsei suportării unui prejudiciu moral îi revine Ministerului Justiţiei”*. Prin urmare, regula generală din art. 118 alin. (1) din Codul de procedură civilă nu poate fi utilizată pentru a transfera reclamantului obligația de a demonstra inactivitatea fiecărei autorități ori de a proba prin înscrisuri medicale prejudiciul moral rezultat dintr-o încălcare constatată. Incidența remediului prevăzut de Legea nr. 87/2011 se stabilește de instanță prin calificarea juridică a faptelor rezultate din ansamblul înscrisurilor. Această operațiune este distinctă de aprecierea respectării termenului rezonabil, pentru care sarcina probei rămâne cea prevăzută de art. 4 alin. (1) din lege.

18. Instanța delimitează obiectul acțiunii potrivit conținutului său integral. Reclamantul contestă durata soluționării sesizării din 24.12.2020 și a urmăririi penale care i-a urmat, inclusiv etapele controlului ierarhic și judiciar. Acțiunea nu se reduce la durata examinării unei singure plângeri formulate în ordinea art. 313 din Codul de procedură penală. Faptul că în solicitarea finală este folosit termenul *„demers”* nu permite ignorarea criticilor privind ansamblul procedurii penale.

19. În primul rând, afirmația pârâtului privind inexistența unei cauze penale nu poate fi reținută. Ea este contrazisă de actele prezentate de reclamant și de însuși raportul anexat referinței. Urmărirea penală nr. *****a fost pornită la 29.04.2021, o a doua cauză a fost pornită la 04.01.2023, acestea au fost conexate, iar soluțiile de încetare și de clasare au fost supuse

controlului judiciar. Existența unei investigații penale și durata ei considerabilă reprezintă împrejurări reale ale speței.

20. În al doilea rând, instanța nu reține că reluările urmăririi penale ar fi imputabile reclamantului pentru simplul motiv că acesta a formulat plângeri. Încheierile din 09.02.2024 și 20.06.2025 au admis criticile sale și au determinat înlăturarea unor soluții ale procurorului. Exercitarea cu succes a căilor de contestare nu poate fi calificată, prin sine, ca o conduită de tergiversare. Nici formularea cererii de despăgubire nu dovedește un abuz procesual sau un interes pecuniar nelegitim.

21. Din încheierea Judecătoriei Criuleni din 09.02.2024 rezultă că verificările nu au lămurit corespunzător ambele episoade de neexecutare, că actele contestate prezentau deficiențe de motivare și aprecieri contradictorii și că se impunea reluarea urmăririi penale. Prin încheierea din 20.06.2025 a fost admisă o nouă contestație împotriva soluțiilor procurorului, fiind relevată necesitatea examinării efective a argumentelor și a ambelor episoade. Aceste acte nu pot fi înlăturate prin simpla preluare a aprecierilor contrare din raportul procuraturii.

22. Raportul din 04.05.2026 consemnează că, după menținerea încheierii judecătorului de instrucție prin decizia Curții de Apel Centru din 12.12.2025, investigația a continuat. La 04.03.2026 cauza a parvenit procurorului cu o nouă propunere de clasare. La 19.03.2026 procurorul a respins această propunere și a restituit cauza pentru completarea urmăririi penale, cu indicații privind verificarea veniturilor, cheltuielilor, activității profesionale și bunurilor debitorului aflat în Germania. Potrivit raportului, la data întocmirii sale aceste verificări erau în curs.

23. Necesitatea unor verificări în străinătate și existența unor plăți parțiale explică obiectul anumitor acțiuni de urmărire penală, dar nu justifică automat toate intervalele scurse din anul 2020. De asemenea, anularea ordonanțelor procurorului reprezintă o împrejurare relevantă pentru aprecierea conduitei autorităților, fără a constitui, prin ea însăși, o constatare a încălcării termenului rezonabil în sensul Legii nr. 87/2011. Chestiunea determinantă în prezenta cauză este dacă durata procedurii penale invocate privește un drept propriu al reclamantului protejat prin remediul solicitat.

24. Articolul 6 § 1 din Convenție protejează examinarea într-un termen rezonabil a unei contestații asupra drepturilor și obligațiilor cu caracter civil, precum și a unei acuzații penale îndreptate împotriva persoanei. În procedura penală descrisă, reclamantul nu este persoana acuzată. Eventuala aplicabilitate a garanției în privința sa trebuie, așadar, examinată din perspectiva unui drept civil propriu, fără a deduce automat această aplicabilitate din calitatea de persoană vătămată.

25. În cauza Fabbri și alții împotriva San Marino [Marea Cameră], cererile nr. 6319/21, nr. 6321/21 și nr. 9227/21, hotărârea din 24.09.2024, §§ 88–93, Curtea Europeană a precizat condițiile aplicabilității laturii civile a art. 6 în procedurile penale. Este necesar ca persoana să urmărească, prin mijlocul procesual corespunzător, un drept civil recunoscut de dreptul intern, iar procedura penală să fie decisivă pentru acesta. Sunt relevante și împrejurările că același drept nu este urmărit activ în paralel și că nu a fost deja soluționat sau tranzacționat în altă procedură.

26. Aceste criterii impun o verificare concretă a interesului civil dedus procedurii penale, fără a exclude în mod general victimele sau părțile vătămate de la protecția Legii nr. 87/2011. Totodată, art. 6 nu consacră un drept autonom la urmărirea și condamnarea penală a unui terț, astfel cum rezultă din Perez împotriva Franței [Marea Cameră], cererea nr. 47287/99,

hotărârea din 12.02.2004, § 70. Distincția privește obiectul protejat, fără a înlătura obligațiile autorităților în procedura penală.

27. În același sens, Curtea Supremă de Justiție, prin decizia din 10.07.2025, dosarul nr. 2ra-1420/23, §§ 210–214, a delimitat protecția persoanei acuzate de protecția interesului civil al victimei. Pentru aceasta din urmă, incidența Legii nr. 87/2011 a fost reținută în legătură cu durata soluționării acțiunii civile formulate în procesul penal. Regula a fost reiterată în decizia din 05.11.2025, dosarul nr. 2ra-3/24, §§ 99–103. Lipsa unei soluții penale definitive nu împiedică acordarea reparației atunci când este întârziată soluționarea unei asemenea pretenții civile.

28. În prezenta speță, creanțele a căror neexecutare a determinat sesizarea penală erau deja stabilite prin hotărârile civile nr. 2-73/18 din 19.04.2018 și nr. 2-1079/18 din 01.07.2019. Potrivit înscrisurilor și susținerilor concordante sub acest aspect, prima hotărâre privește suma de 4 682 euro și 3 285 lei, iar cea de-a doua suma de 7 089 euro și 6 863 lei. Urmărirea penală pentru neexecutare nu are ca obiect stabilirea din nou a existenței sau a întinderii acestor creanțe.

29. Din conținutul cererii, al plângerilor și al actelor procesuale prezentate nu rezultă că în cauza penală nr. *****ar fi fost dedusă soluționării o altă pretenție civilă concretă a reclamantului, distinctă de obligațiile stabilite prin titlurile menționate. Solicitările sale în cadrul investigației și al controlului judiciar urmăresc verificarea completă a faptelor de neexecutare, anularea soluțiilor procurorului, continuarea urmăririi penale și sesizarea instanței penale. Instanța nu întemeiază această concluzie exclusiv pe lipsa unei denumiri formale de parte civilă, dar pe obiectul efectiv al solicitărilor și pe drepturile deja recunoscute prin hotărârile civile.

30. Această apreciere nu condiționează protecția exclusiv de existența unui înscris separat intitulat *„acțiune civilă”*. Prin decizia din 21.07.2021, dosarul nr. 2rac-168/21, în cauza SRL *„Fim-Construction”* împotriva Ministerului Justiției, pag. 10–11, Curtea Supremă de Justiție a reținut relevanța unei ordonanțe în vigoare de recunoaștere ca parte civilă, chiar în lipsa unei solicitări exprese de reparare a prejudiciului. Necesitatea examinării concrete a constituirii ca parte civilă și a interesului civil urmărit rezultă și din decizia Curții Supreme de Justiție din 03.09.2025, dosarul nr. 2ra-1694/23, §§ 76–80.

31. În prezenta cauză, încheierea din 20.06.2025 îl menționează pe reclamant ca având calitatea de martor, deși în alte înscrisuri acesta este desemnat drept parte vătămată. Neuniformitatea acestor mențiuni nu este decisivă pentru soluție. Înscrisurile administrate nu relevă nicio cerere de constituire ca parte civilă, niciun act prin care o asemenea calitate să fi fost recunoscută și nicio altă pretenție civilă distinctă, încă nesoluționată, urmărită în procedura penală. Concluzia rezultă din examinarea obiectului efectiv al demersurilor și al actelor prezentate, fără a fi întemeiată exclusiv pe denumirea calității procesuale atribuite reclamantului.

32. Suma de 20 000 lei solicitată statului în prezentul proces reprezintă despăgubirea pretinsă pentru durata procedurii. Această pretenție nu se confundă cu o acțiune civilă împotriva debitorului în cadrul urmăririi penale și nu poate constitui, ea însăși, dreptul civil a cărui determinare ar fi fost întârziată în acea procedură. Nici sesizările disciplinare privind procurorii nu au ca obiect stabilirea creanțelor reclamantului față de debitor.

33. Instanța examinează distinct argumentul reclamantului potrivit căruia reacția penală trebuia să contribuie la executarea hotărârilor. Acest interes este real și explică demersul executorului judecătoresc. Dreptul la executarea efectivă a unei hotărâri intră în sfera art. 6 §

1 din Convenție, executarea fiind parte a procesului, astfel cum s-a statuat în Hornsby împotriva Greciei, cererea nr. 18357/91, hotărârea din 19.03.1997, § 40. Constatarea anterioară a creanței nu înlătură protecția creditorului în etapa executării.

34. Mai mult, reacția autorităților la sesizarea penală privind neexecutarea poate constitui un element relevant în evaluarea globală a diligenței statului față de executare. În cauza Ciocodeică împotriva României, cererea nr. 27413/09, hotărârea din 16.01.2018, §§ 84–87 și 109–110, Curtea Europeană a examinat conduita autorităților în raport cu executarea împotriva unui debitor privat, luând în considerare inclusiv demersurile penale. Prin urmare, instanța nu reține o separare absolută între investigația penală și eficiența executării.

35. Din materialele cauzei nu rezultă că executarea titlurilor ar fi fost suspendată în așteptarea unei soluții penale sau că executorul ar fi putut continua executarea numai după condamnarea debitorului. Lipsa unei asemenea suspendări nu este, singură, decisivă. Actele examinate nu relevă însă o chestiune privind existența, întinderea ori valorificarea juridică a creanțelor care să fi rămas de soluționat prin procesul penal. Eventuala contribuție practică a investigației la identificarea bunurilor sau la plata datoriei rămâne relevantă pentru aprecierea executării în ansamblu, fără a echivala cu determinarea unei pretenții civile în procedura penală. Existența procedurilor de executare și a plăților parțiale este descrisă de ambele părți, chiar dacă acestea apreciază diferit suficiența și semnificația plăților.

36. În această ordine de idei, trebuie distinsă cererea de reparare pentru durata determinării unui drept civil în procesul penal de cererea privind încălcarea dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârilor civile. Prima presupune identificarea dreptului civil supus soluționării în procedura penală. Cea de-a doua presupune evaluarea procedurii de executare în ansamblu, a obligațiilor autorităților implicate și a efectelor concrete ale conduitei acestora asupra realizării titlului. Legea nr. 87/2011 reglementează ambele ipoteze, fără ca ele să se confunde.

37. În cauza de față, împrejurările legate de executare explică necesitatea și importanța urmăririi penale pentru reclamant. Încălcarea individualizată în solicitarea de constatare și în argumentarea duratei privește examinarea sesizării penale din 24.12.2020 și finalizarea investigației pornite în baza acesteia. Criticile sale sunt concretizate prin soluțiile succesive ale procurorului, anularea lor și continuarea urmăririi penale, în raport cu care solicită reparația. Referirile din înscrisurile suplimentare la dificultățile creditorilor și la executorii judecătorești au fost examinate ca explicații ale interesului urmărit, fără a identifica prin ele însele o solicitare de evaluare a ansamblului procedurilor de executare civile în prezentul litigiu.

38. Conform art. 240 alin. (3) din Codul de procedură civilă, *„Instanţa judecătorească adoptă hotărîrea în limitele pretenţiilor înaintate de reclamant.”* Instanța stabilește calificarea juridică a faptelor, fără a fi legată de denumirea cererii sau de temeiul de drept indicat de parte. Delimitarea reținută nu rezultă din lipsa unei solicitări formulate separat, ci din conduita autorităților criticată și din perioada pentru care se cere reparația, ambele raportate în cerere la sesizarea și urmărirea penală. Examinarea eficienței ansamblului executării civile ar presupune extinderea controlului asupra altor proceduri și conduite decât cele individualizate în acțiune. Concluzia prezentă privește, astfel, pretenția întemeiată pe durata procedurii penale, fără a soluționa o cerere privind durata executării civile în ansamblul său.

39. Această delimitare este concordantă și cu explicațiile reclamantului redate în încheierea din 20.06.2025, potrivit cărora acesta sesizase separat instanța, în temeiul Legii nr. 87/2011, în legătură cu neexecutarea hotărârilor. Instanța reține această mențiune numai pentru

înțelegerea distincției făcute de reclamant între proceduri. Nu constată, pe baza ei, existența unui litigiu identic, a unei hotărâri definitive sau a vreunui impediment procesual și nu presupune soluția ori întinderea examinării în acele cauze.

40. Considerentele încheierii din 09.02.2024, care au subliniat legătura dintre investigația faptelor de neexecutare și garanțiile creditorului, nu sunt ignorate. Prin acea încheiere s-au constatat deficiențe ale actelor procurorului și s-a dispus reluarea investigației. Nu s-a soluționat însă o cerere de despăgubire întemeiată pe Legea nr. 87/2011 și nu s-a stabilit că procedura penală are ca obiect o pretenție civilă încă nesoluționată. Efectul anulării ordonanțelor trebuie respectat, dar nu poate fi extins la o obligație de compensare care nu a făcut obiectul controlului judiciar respectiv.

41. Aceeași distincție se aplică încheierii din 20.06.2025 și deciziei din 12.12.2025. Necesitatea unei anchete complete și a unei motivări care să răspundă argumentelor persoanei vătămate nu conferă acesteia un drept la o anumită soluție penală. Instanța civilă nu poate confirma vinovăția debitorului, impune trimiterea lui în judecată ori reexamina pe fond soluțiile penale prin mecanismul reparației pentru durata procedurii. În același timp, limitele acestei competențe nu ar împiedica examinarea duratei dacă ar fi întrunite condițiile de protecție a unui drept civil propriu.

42. În particular, § 31 al deciziei Curții de Apel Centru din 12.12.2025 raportează deficiențele actelor procurorului la dreptul la un proces echitabil și la obligația motivării soluțiilor. Instanța respectă această apreciere și efectul irevocabil al deciziei. Constatarea privește lipsa elucidării circumstanțelor și a unei motivări corespunzătoare, fără a dezlega distinct chestiunea depășirii termenului rezonabil și condițiile acordării despăgubirilor pentru durata procedurii. Cu respectarea constatării Curții de Apel, instanța verifică o chestiune distinctă, nesoluționată prin acea decizie: dacă durata procedurii invocate întrunește condițiile reparației solicitate în prezentul litigiu.

43. Prevederile art. 20 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală impun desfășurarea urmăririi penale și judecarea cauzei în termene rezonabile, cu luarea în considerare a complexității, a conduitei participanților și a autorităților și a importanței procesului. În plus, art. 60 alin. (1) pct. 19) din același cod recunoaște părții vătămate dreptul de a sesiza procurorul ierarhic superior sau, după caz, instanța despre încălcarea termenului rezonabil. Aceste garanții procedurale rămân aplicabile. Existența lor nu dispensează însă instanța sesizată cu acțiunea în despăgubire de verificarea condițiilor reparației solicitate potrivit Legii nr. 87/2011, interpretată conform art. 1 alin. (2) al acesteia.

44. În speță, drepturile patrimoniale concret identificate au fost stabilite prin hotărâri civile, executarea lor nu depinde juridic de finalizarea urmăririi penale, iar din actele administrate nu rezultă că procedurii penale i-ar fi fost atribuită soluționarea unei alte pretenții civile determinate. În aceste condiții, interesul reclamantului pentru finalizarea investigației și sancționarea conduitei debitorului nu este suficient pentru a constata, în cadrul obiectului dedus judecății, încălcarea dreptului propriu la determinarea în termen rezonabil a unei pretenții civile.

45. Temeiul respingerii îl constituie lipsa, în limitele acțiunii formulate, a unei pretenții civile proprii supuse determinării în procedura penală. Durata și anulările succesive invocate de reclamant nu suplinesc această condiție de aplicare a remediului. Concluzia nu reprezintă o constatare că întreaga perioadă de peste cinci ani ar fi justificată; afirmațiile generale din raportul procuraturii nu pot fundamenta, prin ele însele, o asemenea apreciere.

46. În lipsa constatării unei încălcări reparabile în cadrul prezentei acțiuni, solicitarea de încasare a sumei de 20 000 lei cu titlu de prejudiciu moral nu poate fi admisă. Articolul 5 alin. (1) din Legea nr. 87/2011 condiționează acordarea satisfacției echitabile de constatarea încălcării dreptului la judecarea ori la executarea în termen rezonabil. Respingerea acestui capăt nu se întemeiază pe negarea suferințelor subiective ale reclamantului sau pe lipsa unor probe medicale, dar pe neîntrunirea condiției juridice care ar permite angajarea răspunderii statului în cadrul obiectului examinat.

47. Solicitarea de compensare a cheltuielilor de judecată urmează soarta acțiunii. Potrivit art. 94 alin. (1) din Codul de procedură civilă, compensarea cheltuielilor de către partea adversă se raportează la câștigarea procesului. În condițiile respingerii integrale a acțiunii, nu există temei pentru obligarea pârâtului să compenseze reclamantului cheltuielile pretinse în acest proces.

48. Concluzionând, instanța respinge acțiunea în limitele în care a fost formulată, reținând că procedura penală indicată nu determina creanțele deja recunoscute prin hotărârile civile și că nu a fost identificată o altă pretenție civilă proprie supusă soluționării în cadrul ei. Prezenta hotărâre nu soluționează legalitatea penală a conduitei debitorului și nici nu stabilește caracterul rezonabil al procedurilor de executare civile în ansamblul lor.

49. În conformitate cu prevederile art. 238-241 Cod de Procedură Civilă al Republicii Moldova, instanța de judecată,-

hotărăște:

Se respinge ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată înaintată de Timofti Veaceslav, împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova, intervenient accesoriu Procuratura Generală a Republicii Moldova cu privire la constatarea încălcării dreptului la examinarea în termen rezonabil a cauzei și încasarea prejudiciului moral.

Hotărârea poate fi atacată cu apel la Curtea de Apel Chișinău în termen de 30 zile de la data pronunțării dispozitivului hotărârii, prin intermediul Judecătoriei Chișinău (sediul Centru).

Președintele ședinței,
Judecătorul *Ceban Alexandru*